

Thời gian thấm thoắt thoi đưa, chị em nhà lợn giờ đã khôn lớn. Đến lúc cả ba phải dọn ra ở riêng và tự xây cho mình một ngôi nhà mới trong rừng sâu.

Lợn mẹ lo lắng lắm, gọi các con đến dặn dò cẩn thận: “Các con yêu của mẹ, các con còn nhớ câu chuyện về ba anh em nhà lợn và chó sói gian ác không? Hãy xây nhà thật kiên cố để tự bảo vệ mình an toàn trước lũ sói hung dữ nhé!”.

Ba chị em ngẫm nghĩ mãi lời mẹ dặn. Chị cả nói: “Ba anh em nhà lợn trong câu chuyện mẹ kể đã phạm phải sai lầm lớn. Ai bảo họ làm những ngôi nhà khác nhau!”.

Chị thứ hai liền nảy ra sáng kiến: “Nếu cùng nhau hợp sức lại, chị em ta nhất định sẽ xây được một ngôi nhà kiên cố, chó sói không thể vào được!”.

“Chuẩn, chuẩn! Em cũng thấy thế ạ!”, em út reo to hưởng ứng.

Sáng hôm sau, ba chị em tạm biệt mẹ vào rừng. Vừa lo lắng vừa thương các con, lợn mẹ cứ khóc mãi không thôi.

“Các con nhớ cẩn thận nhé!”, mẹ kéo tạp dề lau những giọt nước mắt lăn dài trên má và lại không ngớt dặn dò ba chị em.

“Mẹ yên tâm, chúng con nhất định sẽ an toàn! Chị em con sẽ xây một ngôi nhà thật vững chắc, không để bất kỳ con sói nào có thể vào được.”, chị em lợn cố trấn an mẹ.

Vào rừng, ba chị em lợn tìm thấy một nơi rất phù hợp để làm nhà. Cả ba họp lại để phân chia công việc.

“Chị sẽ dọn sạch nền đất để chúng ta dựng nhà nhé!”, chị cả xung phong trước.

“Em sẽ vào rừng lấy gỗ!”, chị thứ hồ hởi.

“Còn em sẽ làm gạch!”, em út vui vẻ.

Vậy là, ba chị em lợn con bắt tay vào mỗi người một việc. Trong lúc chị cả dọn sạch nền đất, chị thứ vào rừng lấy gỗ, thì em út ra suối lấy nước làm gạch.

Trên đường đi, lợn thứ nhìn thấy những chùm quả mọng nước, thơm ngon trên cành. Thèm quá đi thôi! Lợn thứ quyết định dừng lại hái quả ăn!

Ra đến bờ suối, lợn út cũng nhìn thấy những chùm quả mọng nước, nom mới ngon làm sao, không ăn thì phí lắm! Lợn út quyết định dừng lại hái quả ăn.

Thế nhưng, quả mọng lại gây buồn ngủ. Ngay khi ăn xong, chị em lợn nằm lăn ra đất, mắt díp lại.

Sói già thập thò theo dõi chị em nhà lợn từ lâu, giờ vui mừng khôn xiết: “Ha ha! Lâu lắm rồi ta chẳng có lấy một thìa xúp bỏ bụng. Giờ ta đã già, răng đã rụng hết nên ta chẳng thể nhai được thịt. Vì thế, ta sẽ vác lũ lợn con này về nhà chúng để đổi lấy xúp. Chắc hẳn mẹ chúng đang rất lo lắng và sẽ đồng ý nấu cho ta một nồi xúp thật to, thật thơm. Chà! Chà!”. Cố gắng lắm, Sói già mới vác được lợn út lên vai.

Trong khi ấy, chị cả mãi mê dọn dẹp, giờ mới ngẩng lên gọi các em: “Lợn thứ, lợn út ơi, các em ở đâu rồi?”.

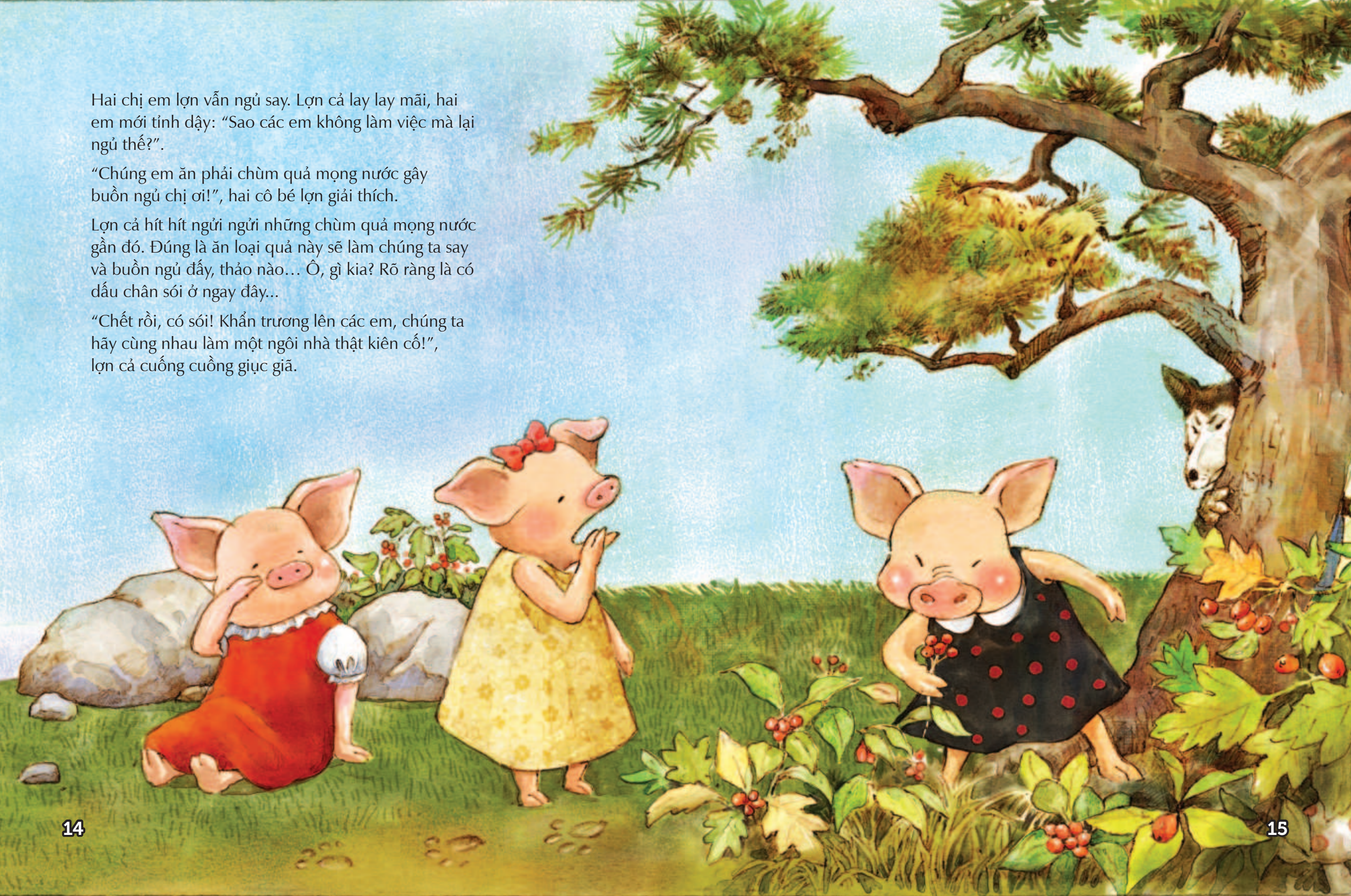
Trông thấy lợn cả vác xẻng trên vai, vừa đi vừa gọi em, sói già hoảng hốt vội vàng bỏ lại hai chị em lợn, rồi ba chân bốn cẳng chạy đi tìm nơi ẩn nấp.

Hai chị em lợn vẫn ngủ say. Lợn cả lay lay mãi, hai em mới tỉnh dậy: “Sao các em không làm việc mà lại ngủ thế?”.

“Chúng em ăn phải chùm quả mọng nước gây buồn ngủ chị ơi!”, hai cô bé lợn giải thích.

Lợn cả hít hít ngửi ngửi những chùm quả mọng nước gần đó. Đúng là ăn loại quả này sẽ làm chúng ta say và buồn ngủ đấy, thảo nào... Ô, gì kia? Rõ ràng là có dấu chân sói ở ngay đây...

“Chết rồi, có sói! Khẩn trương lên các em, chúng ta hãy cùng nhau làm một ngôi nhà thật kiên cố!”, lợn cả cuống cuống giục giã.

Kể từ lúc đó, ba chị em lợn con cùng nhau làm việc luôn chân luôn tay.
Đốn cây, xẻ gỗ, đóng gạch, cả ba chẳng biết mệt là gì!

Này thì dựng cột gỗ vững chãi.
Này thì xây tường gạch chắc chắn.
Thêm cửa ra vào, cửa sổ và cả mái ngói đỏ rực.
Xong rồi! Ngôi nhà mới đẹp và kiên cố làm sao!

